

BİLİNMEYEN DİYARLARIN UMUT IŞIKLARI*

Melek ZEREN**

Siz her gece ölmeyi istediniz mi? Ben istiyorum her gece... Her sabah kin kusan silah sesleriyle uyandırılmaktan yoruldum. Her gün ölüm korkusuyla yaşamaktan bıktım. Siz açlıktan hiç kardeşinizi kaybettiniz mi? Ben dün gece yedi aylık kardeşimi kaybettim. Annem, cennette yemek olduğunu söylüyordu. Eflin şimdi yemek yiyor, karnını doyurduğunu söylüyor annem. Küçücük beden dayanamadı bu açlığa, haksızlığa ve savaşa... Peki ya yedi yaşında olan benim bedenim ne kadar dayanabilir bu açlığa...

Bir hafta önce en sevdiğim arkadaşımı, iki gün önce kuzenimi, dün canımdan olan kardeşimi kaybettim. Yarın kimi kaybederim korkusuyla yaşamak ne kadar zor... Bombaların, füzelerin, tankların sesi kesilmek bilmiyor hiç. Bu savaş ne zaman bitecek... Bu zulüm daha ne kadar sürecek... Daha ne kadar insan ölecek gözümüzün önünde kimse bilmiyor. İnsanlar arkalarına bile bakmadan terk ediyorlar bu şehri. Kaçmak gerçekten çözüm müydü? Bilinmez... Peki ya bıraktığımız her şeyi şuan ki gideceğimiz yerde yaşar mıydık? Acılarımızı dindirir miydik o şehirde? Sıcak bir evimiz olur muydu? Bomba sesleriyle güne uyanır mıydık her gün... Çocukluğumu yaşar mıydım her çocuk gibi sokaklarda tekrardan... Gideceğimiz yerde yemek olur muydu? Karnımızı doyurur muyduk sahiden... Bir kardeşimi daha kaybeder miyim ki açlıktan ,sefaletten...

Ve göç zamanı... Bilinmez yollara atılan ilk adımlar ve beraberinde gelen umutlar. Küçücük bedenimde yaşattığım hayalleri Aydın'a geldiğimde hayal kırıklığıyla son bulmasıydı. Beni iyileştireceğine inandığım bu şehirde yaralarımı derinden sarsmasıyla acı gerçeklerle gözümü açmam bir oldu. Çocukluğumu çalan şehir seni asla affetmeyeceğim. Bana yaşattığın onca şeyin hiçbir dilde özrü olmaz. Günlerce bir lokmaya hasret bırakan, kula minnet eyletenin hangi dilde özrü olabilir ki? Tüm suçumuz yanlış yerde doğmuş olmamız mıydı? Bu yüzden miydi yapılan haksızlıklar, zulümler, işkenceler... Bizim diğer insanlardan farkımız neydi ki? Tüm soruların cevabı sanırım mülteci olmamızdı. Babamın diğer insanlardan daha az parayla çalıştırılıyor olması, benim sokakta mendil satıp çocukluğumun yaşayamamamın günahı neydi... Hangi günahın bedeli bu kadar ağır olabilirdi ki...

Melek ZEREN/ Adnan Menderes Üniversitesi Söke Sağlık Hizmetleri Meslek Yüksek Okulu İlk ve Acil Yardım Bölümü Ön Lisans Öğrencisi,

---

* Yeni Fikir Stratejik Araştırmaları Derneği (Yeni Fikir SAM)'ın T.C. İçişleri Bakanlığı Dernekler Dairesi Başkanlığı'nın PRODES dahilinde Türkiye Kızılay Derneği Aydın Şube Başkanlığı ve Adnan Menderes Üniversitesi ortaklığında yapılan "Göçmen Sorununa Genç Bakış" İsimli yarışmada hikaye dalında **DÖRDÜNCÜ (Teşvik ödülü)** olan eser.

** Melek ZEREN/ Adnan Menderes Üniversitesi Söke Sağlık Hizmetleri Meslek Yüksek Okulu İlk ve Acil Yardım Bölümü Ön Lisans Öğrencisi,

Günlerce sokakta yaşadık, bazen tok, bazen aç... Her çocuk gibi bana da kıyafetler alınsın isterdim. Ama bana hiçbir zaman yeni kıyafetler alınamadı... Sokakta çocuklar bisiklet sürerken, hep hayal ettim benimde bir bisikletin olmasını. Olamayacağını bile bile... Kimsenin anlamasını beklemiyordum zaten. Henüz onlara anlatacak bir dilim bile yoktu.

Ya bu kadere mahkum kalacak, ya da kendime yepyeni bir kader yaratacaktım. Kayıplara yer yoktu benim kaderimde.

Her zaman ki gibi sokakta mendil sattarken kaderim bu denli dönebileceği nerden aklıma gelebilirdi. Nerden bilebilirdim ki bir insanın hayatının bu kadar değişebileceğini. Minnettarım size "Ülkü öğretmen"... Karanlık yoluma ışık tutan ve beni engin bilgileriyle aydınlatan yüce kadın. Hayata senin sayende tutundum, yeniden hayallerime kavuştum senin sayende.

Aynı kaderi paylaştığım insanların yol göstericisi, umut ışığı, en güzel gönül elçisiydin sen. Bana yapılan haksızları önleyebilmek için, sen ve senin gibi düşünen yüce gönüllü insanlar açtı yolunu. Şimdi ben de senin gibiyim artık. Gece gündüz çalışıyorum bir mülteci kampında. Şimdi söz sırası bende...Haksızlığa uğrayanların sesiyim. Duyulmayan çığlıkların tercümanı, yaşanan acıların dert ortağı. Son bulmalıydı yapılan tüm haksızlıklar, tüm zulümler ve hor görülen bakışlar...

Sanırım bunun için doğmuştum, bunun için yaşıyorum ve bunun gururuyla öleceğim. Sana minnettarım "Ülkü öğretmenim". Saygılar ve selamlar, hayallerini yeniden canlandırdığın mülteci çocuklarından.

THE LIGHTS OF HOPE OF UNKNOWN LANDS

Melek ZEREN

Did you wanted to die every night? Every night I wanted to ... I'm tired of waking up every morning with the sound of gunshots that pour hatred. I am tired of living with fear of death every day. Have you ever lost your brother on hunger? I lost my seven months old brother last night. My mommy said there is food in heaven. Eflin is eating now, my mother is saying that she feeds her belly. Her tiny body could not stand this hunger, injustice and war ... How long can my body, which is seven years old, can endure this hunger ...

A week ago I lost my best friend, two days ago my cousin and I lost my dear brother yesterday. How hard it is to live in fear of who am I going to lose tomorrow ... the sound of bombs, missiles, tanks have never been cut off. How long will this war last? How long will these persecutions last ... No one knows how many people will die before our eyes. People are leaving this city without even looking back. Was escaping really the solution? Unknown...

Well, could we live in the place we will be going as in the place we left? Could we ease our sorrows in that town? Could we have a hot home? Were we going to wake up every day in the sounds of the bombs...could I live my childhood like every other child in the streets again...Would there be food where we were going to go? Could we really eat our fill ... Could I lose another brother to hungry, misery ...

And at the time of migration ... The first steps taken to unknown paths and the hopes that come along with it. My dreams that are living in my tiny body were disappointed when I came to Aydın. It was in this city that I believed would heal me but I had to open my eyes with deeply shaken injuries to bitter truths. The city that stole my childhood I will never forgive you.

There is no apology in any language after everything you have put me through. In which language can there be an apology, for the one who can cause of gratitude for another human, which causes a longing for days for a bite? Is all our guilt to be born in the wrong place? Was it all because of that, all these injustices, cruelties, tortures ... What difference do we have from other people? The answer to all the questions I think were that we being refugees.

What is the sin of not being able to live my childhood by selling tissue papers on the street ... and that my father is being employed for less money than other people ... Which sin's price could be so heavy ...We lived on the streets for days, sometimes hungry, sometimes full ... I wanted to get clothes like other kids. But I never got new clothes ...

When the kids were riding their bikes on the street, I always dreamt that I had a bike. Even knowing that I won't be having it, ever ... I did not expect anyone to understand. I did not even have a language to tell them yet. Either I will be condemned, or I will create a whole new destiny for myself. There is no room for the loss in my fate.

When selling tissue papers in the streets as usual, how could've I knew that my fortune would come around in such a way. How would I even know that a person's life could change so much. I'm grateful to you "Ülkü teacher" ... The supreme woman who shed light on my dark path and illuminated me with her vast knowledge. I've holded my life by your help, I've got my dreams back thanks to you.

You are the guiding light, the light of hope, the most beautiful ambassador of heart for the people that I share the same destiny. To avoid the injustices against me, the big-hearted people, you and the people who think like you have opened my way. Now I am like you now. I work day and night at a refugee camp. Now it's my turn to have my say ... I am the voice of those who have been wronged. The translator of inaudible screams, I'm the fellow sufferer of the pains suffered. All the injustices, all the persecution and the contemptuous looks should all end ...

I think I was born for this, I live for it, and I will die with the pride of it. I am grateful to you "Ülkü teacher". Best regards and greetings, from refugee children whom you revived their dreams..

EIN HOFFNUNGSSCHIMMER DER UNBEKANNTEN LÄNDER

Melek ZEREN

Haben Sie jede Nacht sterben wollen? Ich wollte es jede Nacht ... Ich hatte es genug, jeden Morgen mit den hässlichen tönen der Waffen geweckt zu werden. Ich war müde, Jeden Tag mit Angst vor dem Tod zu Leben. Haben sie schon einmal ihr Bruder verloren aus Hunger. Ich habe meinen sieben Monatigem Bruder gestern Abend verloren.

Meine Mutter sagte, im Himmel soll Essen geben. Sie soll dort jetzt ernährt werden. Es war ungerecht, wie soll so ein kleine Körper sich gegen Hunger und Krieg aushalten. So ein kleiner Körper hat sich nicht wehren können, gegen Hunger, Ungerechtigkeit und Krieg... Was ist mit mir ich war noch sieben Jahre alt, wie lange könnte es mein Körper dieser Hunger aushalten...

Vor einer Woche hatte ich meinem besten Freund verloren dann vor zwei Tagen Cousine noch dazu meinen Bruder. Immer mit dem Angstgefühl; „wer war am Morgen der nächste?“. Wie könnte man so leben... Bomben, Raketen, Panzer stimmen hörten nie auf. Wann sollte dieser Krieg beenden... Wie lange sollte noch dieser Grausamkeit dauern. Niemand weiß, noch wie viele Menschen vor unseren Augen sterben werden. Viele Menschen hatten die Stadt verlassen, ohne wieder nach hinten zu schauen. War es wirklich ein Lösung einfach Abzuhauen? Kann man nicht wissen... Wäre es möglich alles was wir hier durchgemacht hatten dort noch einmal zu erleben? Könnten wir dort unsere Schmerzen vermindern? Wäre es ein warmes Zuhause? Wären wir jeden Tag mit dem Bombenaufschlagen aufgewacht? Könnte ich wieder meine Kindheit Erleben könne auf den Straßen wie die anderen Kinder. Wäre es Essen, wohin wir gehen?

Würden wir dort wirklich satt werden... Könnte ich noch einen Bruder verlieren aus Hunger und Elend... Und Wanderungszeit ... Die ersten Schritten auf Unbekannten Wegen und mit sich die Hoffnung. Ich erlebte meine Träume in meinen kleinen Körper bis ich nach Aydin kam und enttäuscht wurde. In der Hoffnung das in diesem Stadt alles besser wird.

Ganz im Gegenteil, die Schmerzen wurden noch schlimmer. Die Stadt die mir mein Kindheit gestohlen hat, werde ich nie verzeihen. All die Dinge, die ich mit dir durchmachen musste, gibt es in keine Sprache einer Verzeihung dafür. Jemanden Tagelang zehnsucht nach ein bisschen Brot zu lassen, bedürftig von anderem zu leben, in welche Sprache gib es eine Verzeihung dafür? War es unser schuld in einer falsches Gebiet geboren zu sein? War das deswegen, die ganzen Ungerechtigkeiten, Unterdrückungen, Folter...

Was war der Unterschied zwischen uns anderen Menschen? Die Antwort auf alle Fragen dürfte die Flüchtlinge nicht sein. Wer war schuldig, das mein Vater für weniger Geld Arbeitet als andere Menschen, oder weil ich auf der Straße Taschentücher verkaufen musste und mein Kindheit nicht erleben konnte? Für Welche Sünde musste man so viel Büsen...Wir lebten Tagelang auf den Straßen, manchmal Satt, manchmal Hunger... Wie Jedes Kind wollte ich auch, das mir Kleider gekauft wird. Aber ich bekam nie eine neue Kleidung... Als die Straßenkinder mit Fahrrad gefahren haben, habe immer davon geträumt, selbst ein Fahrrad zu bekommen. Obwohl es nie gebe...

Ich habe sowieso nicht erwartet dass jemand mich versteht. Ich war nicht mal im Stande das zu Erklären. Entweder musste ich lernen mit dieser Schicksal zu leben oder ich musste mir einen ganz neues Schicksal suchen.

Es gab keinen Platz, mehr für Verluste in meinem Schicksal .Wer könnte es wissen dass mein Schicksal sich so veränderte, wo ich ja noch auf den Straßen Taschentücher verkaufte. Wie könnte ich es wissen dass mein Leben sich so verändern würde. Ich bin so dankbar, an die „Ülkü Lehrerin“ ...

Sie hatte mich aus meinem Dunklen rausgezogen und durch Wissen beleuchtet. Durch Sie konnte ich mich zum Leben klammern. Ich bekam wieder meine Träume zurück. Ich halte das Leben dank Ihnen, dank dir ich wieder meine Träume gesetzt worden.

Du warst die Wegweiser von Leuten die das gleiche Schicksal geteilt hatten. So ein großmütiger Mensch wie du hast mein Weg frei gemacht, damit ich gegen dieser Ungerechtigkeit die mir gegenüber gemacht wurden, kämpfen konnte. Nun war ich jetzt wie du. Tag und Nacht arbeite ich an einem Flüchtlingslager. Jetzt bin ich dran, zu sprechen... Ich war die Stimme von dem die ungerecht behandelt wurden sind. Die Übersetzung vom unhörbaren stimmen und schmerzen. Es musste jetzt eine Ende geben all die Ungerechtigkeiten und Grausamkeiten... Ich glaube, ich wurde dazu geboren, ich bin auch für sie da gewesen und werde dann so mit diesem Stolz sterben. Ich bin Dankbar zu dir "Lehrerin Ülkü ". Mit besten Grüßen. Von den Flüchtlings Kindern, die du ihre Träume wieder verwirklichst hast.

چراغ امیدواری دیارهای نا معلوم

Melek ZEREN

آیا شما هر شب مرگ را میخواستید؟ من خواستم هر شب بمیرم ..... هر صبح بیدار شدن با صدای سلاح های خصومت دار خسته شدم و همچنان از همچو زنده گی که هر روز لذت مرگ را میچشیم بیزار شدم. آیا شما از دست گرسنگی برادر تان را از دست داده اید؟ من دیشب برادر هفت ماهه خویش را از دست دادم. مادرم در جنت موجودیت غذاهای متنوع را برایم میگفت. اقلین اکنون غذای خویش را نیخورد و شکم پر سیر بودنش را میگوید. طفل هفت ماهه به این گرسنگی نتوانست تحمل کند و به این بی عدالتی و همچنان به این جنگ های پی درپی. آیا من هفت سالیکه دارم تا چه زمانی خواهم توانست گرسنه ماند؟

یک هفته قبل دوست عزیزم را، دو روز پیش بچه خاله ام را و دیروز برادر دوست داشتنی ام را از دست دادم. حراس از این را دارم که فردا کی را خواهیم از دست داد و این زنده گی خیلی سخت است. صدای بم ها، تفنگ ها و تانگ های پی در پی شب و روز بدون توقف این جنگ چه وقت به انتها خواهد رسید. این ظلم ظالمان تا چه زمانی تداوم می یابد؟ کسی نمیداند دیگر چه کسانی کشته خواهد شد. انسان ها مجبور به ترک این وطن شدن. آیا ترک وطن واقعا راه حل این مشکل بود و فرار از وطن مشکل را حل خواهد کرد؟ آیا فرار از وطن زنده گی خوب برای مان خواهد داد؟ آیا به زخم های ما مرحم زده میشد؟ آیا خانه گرم میداشتیم؟ یا اینکه باز هم هر روز با صدای بم ها بیدار می شدیم؟ آیا من هم در قطار اطفال دیگر در کوچه ها یک زنده گی آرام می داشتم؟ جائیکه می رفتیم غذا و دیگر چیزهای خوردنی در دست رس ما بوده شکم ما سیر می شد؟

زمانی کوچ کشی .... در نهادن نخستین قدم ها که قبل هیچ نگذاشته بودم و در عین زمان به امیدواری یک آینده بهتر و این اقدام بر ملا شدن آرزوهایم با این جسم کوچکم گردید. من فکر میکردم که این جنگ روزی به پایان میرسد ولی من بر عکس مفکوره ام دیده رفتم و شاهد این واقعات بودم. کوچکی ام را از هم ربودی، تو را به هیچ وجه نمی بخشم. آن همه ظلم های را که به سرم بار کردی به هیچ زمان معذرت آنرا قبول نمی کنم. روز ها محتاج یک لقمه نان و زیر منت انسان ها بودیم. آیا معذرت همچو ظالم ها قبول خواهد شد؟ تمام گناهان در جائیکه هر روز قتل عام صورت میگیرد مشاهده میکنم این بود؟ بحیث یک طفل معصوم در سوریه تولد شدم همه ظلم ها، همه شکنجه ها و همه بی عدالتی بخاطر این است. جواب تمام سوال هایم پناهجوی بودن ما بود. پدرم با نصب اجوره دیگران کار میکند و من همراه دیگر سن و سال خود بازی کرده نمیتوانم. در روی جاده ها بخاطر بدست آوردن لقمه نان دست مال کاغذی می فروشم. آیا این بود گناهان؟ آیا بخاطر این مادرم مرا به دنیا آورد؟ جبران کدام گناه این قدر سنگین بوده میتواند.

بسیاری از روزهایم را در جاده ها سپری نمودم بعضی اوقات سیر و بسیاری اوقات با شکم گرسنه. مثل دیگر اطفال میخواستیم برایم لباس بگیرند. متأسفانه در طول عمرم برایم لباس خریداری نشد. در کوچه ها بسیاری از اطفال بایسکل سوار میشد من هم آرزوی آنرا داشتم ولی برآورده نشد. نمی خواستم دیگر از حال من بفهمند چرا که لباسی بداشتم که از حال خود بگویم

به این تقدیر الهی محکوم میشدم یا اینکه برایم یک قسمت (تقدیر) جدیدی را ایجاد میکردم چیزی برای گم کردن نداشتم. به قسم معلوم باز هم روی جاده ها و سرک ها دست مال می فروختم و نمی دانستم و باورم نمی شد که قسمت من کامل تغییر میکند. حتی در ذهنم خطور نمی کرد. معلم مهربانم " اولکو" مرا از راه تاریکی به راه روشنی سوق داده با معرفت های حیرت انگیزش زبیش داد. او ذاتی است که از برکت اش دنیا خویش را کاملاً تغییر داده ام. در سایه ات به اوچ قلعه هایم رسیدم تو نشان دهنده راه راست، راه نیکوی موفقیت همچو انسان های مثل من بودی. چراغ امید و آرزوهایم و زیباترین مکان قلبم بودی. آن همه بی عدالتی های که به حق من شده بود. در مقابل اش می رسیدی و مانع همچو بی عدالتی ها گردیدی ای معلم مهربانم و همه راه ها برایم بسته بود. و تو بودی این همه راه های بسته را باز کردی. اکنون من همه نیز مثل خودت هستم. شب و روز بدون خسته گی نا پذیر برای پناه جویان کار میکنم. اکنون نوبت من است که تحریرات خویش را به جهانیان بیان کنم. صدای این همه بی عدالتی ها هستم و صدای همه پناه جویان را به گوش همه گان میرسانم. شریک زنده گی تلخ شما، این همه باید به پایان رسیده و دیدگاه ظالمان عاجز به نظر می رسیدیم، اکنون خاتمه خواهد یافت.

شاید من بخاطر این به دنیا آمده باشم که صدای شما را به جهانیان برسانم و شاید برای این زنده گی میکنم. و به افتخار این همه بی عدالتی های را که بر همه گان می رسانم می میرم. مدیون احساس هایت هستم معلم عزیزم، سلام و احترامات تقدیم شما باد الکو معلم. از طرف کودکان پناه جوی که آرزو هایشان دوباره تازه گردید

СВЕТ НЕИЗВЕСТНОЙ СТРАНЫ

Melek ZEREN

Вы, ребята, хотите умереть каждую ночь? Я хочу, чтобы каждый вечер ... Я устал от того, что проснулся каждое утро с огнестрельным извергает ненависть. Каждый день я устал жить в страхе перед смертью. Вы когда-нибудь потеряли брата от вас пост? вчера вечером семь месяцев я потерял брата. Моя мать сказала, что она была раем, чтобы поесть. Супруги едят сейчас, он говорит, что моя мать кормить его. Крошечный организм не может противостоять этому голод, несправедливость и войны ... Так как мой семь-летний организм может выдержать много голода ...

Неделю назад, мой любимый друг, кузен два дня назад, я потерял свой брат, который с моей машины вчера. как жить в страхе ... Завтра я буду терять некоторые из бомб, ракет, танков не знает, как отключить звук всех. Когда эта война закончится это преследование ... как долго, никто не знает, сколько еще ... Все больше людей будут умирать на наших глазах. Люди уходят даже не оглянувшись в этот город. Были ли вы на самом деле избежать решения? Как насчет неизвестности ... Разве мы оставим все, где мы будем жить сейчас? Разве это облегчить боль в наших городах? Возможно, у нас будет теплый дом? Разве мы просыпаемся каждый день с бомбой звук ... А я живу мое детство был день, когда мы поедем снова ... Поеду на улице, как каждый ребенок? Разве мы кормим наши животы действительно ... Я потерял другой брат от голода, страдания ...

И миграция время ... и надежда от первых шагов по пути к неизвестному. Я жил мои мечты к концу с маленькой кроватью были разочарован, когда я приехал в Айдын. Я открываю глаза с реальным толчке боли через мои раны глубоко в этом городе, который я считаю, вылечит меня был. Я никогда не прощу тебя украд мой город детства. То, что вы не можете поместить меня в любом языке инвалидов. Дни оставил тоску укуса, вы можете извинить язык, на котором служанка благодарность ? Было ли это наша вина, что мы все родились в неправильном месте? Так сделал несправедливость, угнетение, пытки ... так в чем отличие от других наших людей? Ответ на все вопросы, в том, что мы думаем о беженцах. Это мой отец в настоящее время работают с меньшим количеством денег, чем у других людей, что было моей улице вытирает продал мое детство мои грехи ... Какая цена греха может быть настолько тяжелым, на ... В течение нескольких дней мы жили на улице, иногда жестко, я бы иногда открытым ... как каждый ребенок ты принял меня в одежде. Но мы никогда не могли получить детей новую одежду ... улица езда на велосипеде, всегда мечтал стать велосипед в моей. даже не знаю, было ... Я не ожидал, что кто-нибудь понять, в любом случае. Там не было даже кусочек, чтобы объяснить их еще.

Или у меня будет этот , или собирается создать новую судьбу для себя. Там не было места, чтобы Проиграл свою судьбу.

Как обычно, судьба при продаже платки на улице могут прийти на ум, где можно повернуть его так. она может изменить жизнь человека может знать, что с Нери. Я благодарен вам «Юлья учитель» ... мой путь через темный и возвышенную женщину, проведение света, освещающий огромное количество знаний со мной.

Я держу жизнь благодаря вам, благодаря вам я положил мои мечты снова. Руководящие люди, которых я постигла та же участь, надеюсь, ты самый красивый Гонул Элси вы.

Для того, чтобы предотвратить несправедливое меня сделали, вы великодушный и открытые люди, как вы были на моем пути. Теперь я, как тебе сейчас. Я работаю в лагере беженцев. Теперь, как я сказал ... Я голос тех, кто обидел. интерпретатором неслыханных крики, муки доверенного лица. Он должен был найти все несправедливости, сделанные в прошлом, все гонят и презирают взгляд ...

Я думаю, что я для этого родила, для этого живу, и для этого умру.s Вам благодарно, «моя учительница ÷lkü» .

شعاع امل الارض المجهولة

Melek ZEREN

هل سبق وتمنيتم الموت كل ليلة انا كذلك كنت اتمناها كل يوم فلقد تعبت من الاستيقاظ على صوت تلك الاسلحة اللعينة فقد مللت من العيش على مثلا هل سبق وفقدتم اخوانكم بسبب الجوع فانا كذلك فقد فقدت البارحة اخي ذا السبعة شهور فامي كانت تخبرنا بانه يوجد طعام في الجنة واخبرتنا ايضا بان اقلين الان لايعانع من شئ اسمه جوع بطنه مليئة فبدنه الصغير لم يتحمل جوع لم يتحمل الظلم والحرب فماذا عني ياترى الى متى سييتطيع تحمل بدني ذا السبعة اعوام هذا الجوع

فقبل اسبوع مضى فقدت صديقي المقرب وقبل يومين فقدت ابن عمي اما البارحة فقدت قطعة من روحي الا وهو اخي فكم هو صعب العيش بخوف من فقدان احد ما في الايام الاتية فصوت القنابل والصواريخ والقنابل لاتعرف الصمت ابدا متي ستنتهي الحرب ياترى والى متى سيستمر هذا الظلم والى متى سيستمر الناس في الموت امام اعيننا فمع الاسف لا احد يعلم بل الناس اصبحوا يرحلون من هذه المدينة دون النظر الى ورائهم فهل اصبح الهرب حلا ياترى لا اعرف هل سنستطيع العيش في ذلك المكان الذي سنرحل اليه بعد تركنا لكل شئ هنا هل سنستطيع تهدئة الامنا هناك وهل سيكون لدينا نحن كذلك ككان يحميننا ام سننهض كل يوم مجددا على صوت القنابل هل ساعيش طفولتي مثل كل الاطفال لهوا في الازقة هل سنحصل على طعام او بالاحرى هل سنستطيع فقط ملا بطوننا هل سافقد احا اخر بسبب الجوع والبؤس

وحان وقت الهجرة تلك الخطوات الاولى الجالبة معها للامل في طرق مجهولة تلك الاحلام التي اسكنتها في بدني الهزيل لقت حتفها بجرد وصولنا الى ايدن هذه المدينة التي ظننت انها ستكون شفاءا لجروحي بل على العكس اعادت فتقها وبعمق فلن اسامحك ايتها المدينة التي سرقت مني طفولتي كل تلك الاشياء التي تسببت لي في عيشها لن يقبلها اي عذر كيف ما كان ==-

هل كان ذنبنا هو اننا ولدنا في المكان الغير الصحيح ام ماذا فهل بسبب هذا عشنا كل ذلك الظلم والتعذيب فماهو الفرق بيننا وبين الناس العاديين اعتقد ان كل الحلول لكا هاته المشاكل هو ان لا نكون ملتجئيين فابي يشتغل باجرة جد ضعيفة على غرار الناس الاخرى وبيعي للمناديل الورقية في الازقة دون عيشي لطفولتي =

اي ذنب اقترفناه ياترى لكي تكون مكافاته كبيرى لهذا الحد عشنا لايام عديدة في الشارع تارة جوعى وتارة شبعى انا ايضا كبقية الاطفال اردت الحصول على ملابس جديدة وكلما رايت طفلا في الشارع يسوق درجة هوائية تمنيت انا كذلك الحصول حلمت ايضا بالحصول واحدة مثلها مع انني كنت اعلم انني لن احصل عليها الى انني لم اكن منتظرا من احد ان يفهم ذلك فاساسا لم اكن اعرف لغتهم لاشرح لهم ذلك

اما ساظل رهينة لهذا القدر او ساصنع لنفسي قدرا جديدا
فليس هناك مكان للمختفون في قدري
وكل مرة اكون ابيع فيه المناديل الورقية في الشارع لم
يخطر على بالي ان مصيري وقدري سيكون هكذا يوما من
الايام وكيف كان لي ان اعلم كيف كان لي ان اعلم ان
حياتي ستأخذ هذا المنحى
فانت وامتالك هم اللذين فتحوا لي الطريق لتجاوز كل الظلم
الذي عشته فانا اصبحت شخصا مثلك تماما اعمل ليلا
ونهارا في مخيمات اللاجئين
فالان حان دوري انا كذلك لاكون صوتا لكل من يعاني من
الظلم مترجما لكل صراخ غير مسموع متقاسما لكل
المعاناة التي يعيشونها
كل ذلك الظلم والمعاناة ونظرات الاحتقار يجب ان يوضع
لها حد ونهاية لهذا انا ولدت هذا هو دوري ولذلك انا اعيش
وهكذا ساموت وباقتخار كل الاحترام والتقدير للمعلمة اولكي
من الاطفال الاجئين التي احببتي خيالهم من جديد

БИЗ БИЛБЕГЕН ДҮЙНӨНҮН ҮМҮТ НУРЛАРЫ

Melek ZEREN

Силер ар түнү өлүүнү кааладыңарбы? Мен ар түнү каалайм... Ар таңда жек көрүү толгон курал үндөрү менен ойгондурулгандан чарчадым. Ар күнү өлүм коркуусу менен жашоодон тажадым. Силер эч ачкачылыктан бир тууганыңарды жоготтуңарбы? Мен кечээ жети айлык бир тууганымды жоготтум. Апам бейиште тамак болоорун айтат эле. Эфлин азыр тамак жеп, курсагын тойгозуп жатат дейт апам. Кипкичинекей бир дене бул ачкачылыкка, адилетсиздикке жана согушка чыдай албады. Мейли жети жашыңда болгон мен бул ачкачылыкка канча чыдай алат...

Бир апта мурун эң сүйгөн досумду, эки күн мурун бөлөмдү, кечээ жанымдай көргөн бир тууганымды жоготтум. Эртең кимди жоготом коркуусу менен жашоо качалык кыйын... Бомбалардын, ракеталардын, танкалардын үнү эч токтобойт. Бул согуш качан бүтөт... Бул зулум дагы качанга чейин болот... Дагы канча адам көз алдыбызда өлөт эч ким билбейт. Адамдар аркасына дагы карабастан бул шаарды таштап кетип жатат. Качуу чын эле бул нерсеге чечим беле? Билбейм... Мейли биз таштап кеткен бардык нерсени азыр бараткан жерде жашайт белек? Азаптарыбыз токтойт беле ал шаарда? Жылуу бир үйүбүз болот беле? Ар күнү бомба үндөрү менен ойгонот белек... Балалыгымды башка балдардай көчөлөрдө өткөрөт белем кайрадан... Бара турган жерибизде тамак бар беле? Курсагыбызды тойгозот белек... Бир тууганымды дагы ачкачылыктан, бактысыздыктан жоготомбу... Көчүү убактысы...

Билбеген жоддордо ташталган алгачкы кадамдар жана аны менен кошо келген үмүттөр. Кичинекей жан дүйнөмдөгү кыялдырым Айдынга келгенибизде көңүлүмдү калтырып орундалбады. Мени айыктырат деп ишенгеним бул шаарда жараларым тырмалып ачуу чындыктар менен көзүмдү ачтым. Балалыгымды уурдаган шаар сени эч качан кечирбейм. Мага көрсөткөн ошончо нерсени кечирүүгө болбойт. Күндөр бою бир тиштем нанга зар кылган, кулга милдет кылгандарды кантип кечирсе болот? Болгон күнөөбүз туура эмес жерде төрөлгөнүбүзбү? Ошол себептен беле ушунча бизге кылынган адилетсиздиктер, зулумдар, азаптар...

Биздин башка адамдардан айырмабыз эмне эле? Бардык суроонун жообу мүмкүн качкын болгонубуз эле. Атамдын башка адамдардан азыраак акча менен иштетилиши, менин көчөдө жүз аарчы сатып балалыгымды жашай албаганымдын күнөөсү эмне эле... Кайсы күнөөнүн баасы ушунчалык оор бол алат... Күндөр бою көчөдө жашадык, кээде ток, кээде ач... Башка балдардай мага да кийим алынышын каалайт элем. Бирок мага эч бир убакыт жаңы кийимдер алынбады...

Көчөдө балдар велосипед айдап жатканда, менин дагы велосипедим болуусун кыялдандым. Болбой турганын бисем дагы...

Бирөөнүн түшүнүүсүн күткөн деле жокмун. Али аларга түшүндүргөнү тилим дагы жок эле.

Же бул тагдырга моюн сунуп же болбосо өзүмө жапжаңы бир тагдырды жаратат элем. Жоготууларга эч кандай жер жок эле бул тагдырымда.

Ар дайымкыдай көчөдө жүз аарчы сатып жүрүп тагдырым мындай өзгөрүп кетээри кайдан оюма келиптир эле. Бир адамдын турмушунун мынчалык өзгөрүп кетээрин кайдан билет элем. Ыраазымын сизге “Үлкү мугалимим”...

Караңгылык жолума жарык чачкан жана мени терең билимдери менен көзүмдү ачкан улуу аял. Жашоодо сенин көлөкөнө таянып жана сенин көлөкөн менен жаңы кыялдарыма жеттим.

Тагдырыбыз бир болгон адамдардын жол көрсөтүүчүсү, үмүт нуру, эң сонун көңүл элчиси элең сен.

Мага кылынган адилетсиздиктердин алдын алуу үчүн сен жана сага окшош ойлонгон кең пейил адамдар жолуму ачты. Азыр мен дагы сага окшошмун. Түнү- күнү бир качкындардын лагеринде иштеп жатам. Эми сөз менде...

Адилетсиздикке учурагандардын үнүмүн. Угулбаган ыйлардын котормочусу, тартылган азаптардын сырдашымын.

Бардык кылынган адилетсиздиктер, бардык зулумдар жана жек көрүү менен кароолорго чек коюлушу керек...

Мүмкүн бул үчүн төрөлдүм, бул үчүн жашап бул үчүн сыймык менен өлөм. Сага ыраазымын” Үлкү мугалимим”. Кыялдарын жаңыдан ойготкон качкын балдарыңдан сыйлар жана саламдар болсун.

BİLİNMEYƏN DİYARLARIN ÜMİD İŞIQLARI

Melek ZEREN

Siz hər gecə ölmək istədinizmi? Mən istəyirəm hər gecə... Hər səhər kin qusan silah səsləriylə oyandırılmaqdan yoruldu. Hər gün ölüm qorxusuyla yaşamaqdan bezdim. Siz aclıqdan heç qardaşınızı itirdinizmi? Mən dünən gecə yeddi aylıq qardaşımı itirdim. Anam, cənnətdə yemək olduğunu söyləyirdi. Eflin indi yemək yeyir, qarınını doyurduğunu söyləyir anam. Kiçik bədən dözə bilmədi bu aclığa, haqsızlığa və döyüşə... Yaxşı ya yeddi yaşında olan mənim bədənim nə qədər dözə bilər bu aclığa...

Bir həftə əvvəl ən sevdiyim yoldaşımı, iki gün əvvəl əmi oğlumu, dünən canımdan olan qardaşımı itirdim. Sabah kimi itirərəm qorxusuyla yaşamaq nə qədər çətindir... Bombaların, mərmilərin, tankların səsi kəsilmək bilmir heç. Bu döyüş nə vaxt bitəcək... Bu zülm daha nə qədər sürəcək... Daha nə qədər insan öləcək gözüümüzün qarşısında kimsə bilmir. İnsanlar arxalarına belə baxmadan tərک edirlər bu şəhəri. Qaçmaq həqiqətən həll idimi? məlum deyil... Yaxşı bəs buraxdığımız hər şeyi indiki gedəcəyimiz yerdə yaşayacağıq? Ağrılarımızı dinərdimi o şəhərdə? İsti bir evimiz olardı? Bomba səsləriylə günə oyanarıqmı hər gün... Uşaqlığımızı yaşayarammı digər uşaqlar kimi küçələrdə təkrardan...

Gedəcəyimiz yerdə yemək olacaqmı? Qarınımızı doyacaqmı doğurdan... Bir qardaşımı daha itirərəmmi ki aclıqdan, səfalətdən...

Və köç zamanı... Naməlum yollara atılan ilk addımlar və bərabərində gələn ümidlər. Kiçik bədənimdə yaşatdığım xəyalları Aydına gəldiyimdə xəyal qırıqlığıyla sona çatması idi. Məni yaxşılaşdıracağına inandığım bu şəhərdə yaralarımı dərinədən sarsıtmasıyla acı gerçəklərlə gözüümü açmağım bir oldu. Uşaqlığımızı oğurlayan şəhər səni əsla bağışlamayacağam. Mənə yaşatdığın o qədər şeyin heç bir dildə üzrü ola bilməz. Günlərlə bir loxmaya həsrət buraxan, qula minnət eyletenin hansı dildə üzrü ola bilər ki? Bütün günahımız səhv yerdə doğulmuş olmağımızdır? Buna görə idimi edilən haqsızlıqlar, zülmələr, işgəncələr... Bizim digər insanlardan fərqimiz nə idi ki? Bütün sualların cavabı sanaram mühacir olmamız idi. Atamın digər insanlardan daha az pulla işlədilir olması, mənim küçədə dəsmal satıb uşaqlığımızın yaşaya bilməməmin günahı nə idi... Hansı günahın əvəzi bu qədər ağır ola bilərdi ki... Günlərlə küçədə yaşadım, bəzən tox, bəzən aç... Hər uşaq kimi mənə də paltarlar alınsın istəyirdim. Amma mənə heç bir zaman yeni paltarlar alına bilmədi... Küçədə uşaqlar velosiped sürərkən, həmişə mənimdə bir velosipedimin olmasını xəyal etdim. Ola bilməyəcəyini bilə-bilə... Kimsənin anlamasını gözləməirdim onsuzda. Hələ onlara izah edəcək bir dilim belə yox idi.

Ya bu talehə məhkum qalacaq, ya da özümə yeni bir taleh yaradacağdım. İtkinlərə yer yox idi mənim talehimdə.

Hər vaxt ki kimi küçədə dəsmal sarkən qədər bu cür dönə biləcəyi haradan ağılıma gələ bilərdi. Haradan belə bilərdim ki bir insanın həyatının bu qədər dəyişə biləcəyini. Minnətdarım sizə "İdeal müəllim"...

Qaranlıq yoluma işıq tutan və məni əngin məlumatlarıyla işıqlandıran uca qadın. Həyata sənənin sayəndə yapışdım, yenidən xəyallarım qovuşdum sənənin sayəndə. Eyni qədər paylaştığım insanların yol göstəricisi, ümid işığı, ən gözəl könül elçisi idin sən. Mənə edilən haqsızları önləyə bilmək üçün, sən və sənənin kimi düşünən uca könüllü insanlar açdı yolumu. İndi mən də sənənin kimiyəm artıq.

Gecə gündüz çalışıram bir mühacir düşərgəsində. İndi söz sırası məndədir. Haqsızlığa uğrayanların səsiyəm eşidilməyən qışqırıqların tərcüməçisi, yaşanan ağrıların dərd ortağı. Sona çatmalı idi edilən bütün haqsızlıqlar, bütün zülmələr və xor görülmələrə baxışlar...

Deyəsən bunun üçün doğulmuşdum, bunun üçün yaşayıram və bunun qüruruyla öləcəyəm. Sənə minnətdarım "İdeal müəllimim". Hörmətlər və salamlar, xəyallarını yenidən canlandırdığın mühacir uşaqlarından.

UPANJE LUČI NEZNANIH DEŽEL

Melek ZEREN

Ali hočete, da vsak večer umreti? Hočem vsak večer. Naveličan sem se zbudil vsako jutro s strelne Injekcija sovraštva. Vsak dan sem utrujena od življenja v strahu pred smrtjo. Ste že kdaj izgubili brata od vas na tešče? Sinoči sedem mesecev sem izgubil sestra. Moja mama je rekla, da je raj, da bi jedli. Zakonca se zdaj jedo, pravi moja mama ji nahrani. Majhen telo ne more upreti temu lakoto, nepravilnost in vojno ... Torej, ali je moj sedem-let telo lahko zdrži veliko lakoto ...

Pred enim tednom, je moj najljubši prijatelj, bratranec pred dvema dnevoma, sem izgubil sestra, ki so se iz avta včeraj. Kako živeti v strahu ... Jutri bom izgubil nekaj bombe, rakete, tanki ne ve, kako zmanjšati zvok vse. Ko se bo ta vojna končala to preganjanje ... kako dolgo, nihče ne ve, kako se bo še veliko več ... Več ljudi umre pred našimi očmi. Ljudje odhajajo celo brez ozira nazaj na tem mestu. Si res pobegniti rešitev? Kaj pa v neznano ... Ali pustimo vse, kam gremo, da živijo na zdaj? Ali je lajšanje bolečin v naših mestih? Ali bomo imeli topel dom? Ali smo se zbudili vsak dan z bombnim zvok ... Ali živim moje otroštvo je bil dan, ko bi se spet jedli ... Pojdi na ulici kot vsakega otroka? Ali hranimo naši trebuhu so res ... sem izgubil še brata od lakote, bede ...

In migracije čas ... in upanje od prvih korakov vzdolž poti v neznano. Živel sem moje sanje na koncu z majhno posteljo bil razočaran, ko sem prišel v Aydin. Odprem oči s pravim sunkom bolečine skozi moje rane globoko v tem mestu, kar menim, da ozdravi mi je. Nikoli ne bom odpustil si ukradel moje otroštvo mesto. Stvari, ki jih mi ne moremo dati v katerem koli jeziku posebnimi potrebami. Še dni hrepenenje za ugriz, lahko oprostite jezik, v katerem uslužbenec je hvaležnost eylet? Je bila to naša krivda, da smo vsi rojeni v napačnem mestu? Torej naredil krivico, zatiranje, mučenje ... pa kaj je razlika od naših drugih ljudi? Odgovor na vsa vprašanja je, da razmišljamo o beguncih. To je moj oče, ki se vozijo z manj denarja od drugih ljudi, kar je bilo moje ulice robčki prodajajo moje otroštvo yaşayamama moje grehe ... Katera cena greha bi se lahko tako težka ... Za dni, smo živeli na ulici, včasih težko, da bi včasih odprta ... kot vsak otrok si me sprejeli v oblačilih. Ampak mi nikoli ne bi dobili otroci nova oblačila ... ulica vožnjo s kolesom, je vedno sanjal, da postane kolo v mojem. Ne vem, je bilo ... Nisem pričakoval, kdo vseeno razume. Ni bilo niti rezina jim še pojasni.

Kaj se bo še naprej obsojeni na tej usodi, ali je šlo za ustvarjanje nove usodo zase. Ni bilo prostora, da izgubiti v svojo usodo.

Kot ponavadi usodo, ko bi lahko prodajajo robčki na ulici pridejo na misel kje ga lahko vrtijo tako. Nisem mogel vedeti, da se lahko spremenijo življenje za osebo. Hvaležen sem, da vas "Ülkü učitelja" ... moji poti skozi temno in vzvišeni ženske imajo luči svetleče obsežne količine znanja z mano. Držim življenje zaradi vas, zahvaljujoč tebi sem zopet dal moje sanje. Vodenje ljudi, sem delila isto usodo, upam, da si najlepše gönül elçi vas.

Da bi preprečili mi nepravilno je, vi velikodušna in odprte glave ljudi, kot si ti, so na svoj način. Zdaj sem kot ti sedaj. Delam noč in dan v begunskem taborišču. Zdaj, kot sem rekel ...

Jaz sem glas tistih, ki so storjena krivica. Prevajalec neslišno kriči mestu bolečine, ki so živeli. Vse krivice, vse grozote in prezirljivih izgleda naj bi prišel do konca ...

Mislim, da sem bil rojen za to, sem za to in cenim, da öleceğim.s s ponosom, da je "moj učitelj Ulku" . S pozdravi in zvezi z otroki priseljencev, od katerih sanje ti dal življenje